

[H. P. Hansen (Præstø A.)]

Nødvendighed for overhovedet at faa Skatter fra de rigtig store, mange Gange endog velhavende Jordbrugere.

Som et Slags Bevis for Rigtigheden af denne Opfattelse kan jeg maaske nævne, at der i min Valgkreds og for øvrigt mange mange andre Steder findes Landkommuner med udpræget venstre-konservativt Styre, altsaa et Styre, hvis principielle Opfattelse af Beskatningsproblemet formentlig ellers falder sammen med de Konservatives og Venstres, hvor man paaligner Ejendomsbesidderne en større procentvis Del af de samlede Kommuneskatter, end Tilfældet er i mange Kommuner, hvor der f. Eks. sidder et socialdemokratisk Flertal for Styret, og de paagældende Venstremænd og Konservative paa disse Steder er ærlige nok til offentligt at tilkendegive, at man netop af Retfærdighedshensyn ligner paa denne Maade, fordi man, som jeg før sagde, ellers ikke vilde være i Stand til at faa Skatter fra de store Gaarde, medens en over for Ejendomsbesidderne lempeligere Skatteordning vilde medføre en betydelig Stigning i Skatterne for de paagældende Gaardes Tjenestekarle, Husassistenter, Daglejere og for andre Smaakaarsfolk i Kommunen.

En saadan Skattefordeling med stor Ejendomsbeskatning kan maaske synes brutal over for Ejendomsbesiddere, som ingen Formue har, som har ingen eller kun ringe Indtægt, men formentlig synes de paagældende Sogneraad, som sagt, at det vilde være en endog større Uretfærdighed at vælte en endnu større Part af Skatterne over paa Smaafolk.

Hvad Uensartetheden angaar, da er den jo i ret høj Grad til Stede. Men hvorfor tilstræber man da ikke fra Sogneraadens Side at faa udjævnet de værste Skavanker her? Hvorfor drøfter man ikke f. Eks. paa Sogneraadforeningernes Delegeretmøde dette Problem, der jo har ikke ringe mellemkommunal Interesse? Det er dog muligt, at man, saafremt der her kunde paavises positive Uretfærdigheder, kunde komme til en Slags indbyrdes Forstaelse, saaledes at man, om ikke andet, over for Lovgivningsmagten maaske kunde give et godt Raad. Jeg ved nok, at man undertiden har behandlet hele dette Spørgsmaal ved Delegeretmøderne, men det forekommer mig, at Behandlingen her har været af en noget periferisk Karakter. Man er ligesom ikke naaet ind til Sagens Kærne, end ikke fra de Folks Side, som ellers føler sig kaldede til i Agitationen at angribe Ejendoms-

beskatningen som værende Regeringspartiernes Værk.

Jeg henstiller, at man, naar man angriber den Maade, hvorpaa Ejendomsbeskatningen i Landkommunerne foregaar, tager de her nævnte Forhold med i Betragtning, og navnlig tager med i Betragtning, at Fordelingen af Skatter paa fast Ejendom og personlig Indkomst fastsættes af Kommunalbestyrelserne for 4 Aar ad Gangen, dog med Amtsraadets Approbation, som man vel formentlig ikke har stor Vanskelighed ved at faa under de givne Situationer. Der er, forekommer det mig, ikke den allerbedste Overensstemmelse mellem, hvad der siges i agitatorisk Øjemed i denne Retning, og hvad der praktiseres af de samme Folk der, hvor det praktiske Arbejde skal udføres.

Jeg vil dernæst gerne paa mange Arbejderes Vegne bringe den højtærede Socialminister en Kompliment og en Tak for den overordentlig klare Redegørelse og Besvarelse forleden i Spørgsmaalet om eventuelle Misbrug inden for Arbejdsløshedskasserne. Ingen i dette Land kan være interesseret i, at der lægges Gift for Arbejdsløshedskasserne, der simpelt hen er en, vi kan godt sige desværre, saare nødvendig Bestanddel af det danske Samfund, og mindst af alle er Arbejderne, som selv maa betale en stor Part af Omkostningerne, interesserede i, at der sker Misbrug, hvorved der aabnes Adgang for Kritik, berettiget Kritik. Men saa er ogsaa alle interesserede i, at der bliver protesteret imod, at der øves uberettiget Kritik. Der er nemlig ingen, der kunde være tjent med, at Arbejderne under de nuværende Forhold undlod at forsikre sig mod Arbejdsløshed — tværtimod. Samfundet bør oven i Købet tilskynde til Opretholdelse og Udbygning af Arbejdsløshedskassesystemet; thi det er denne Forsikringsordning, der i meget væsentlig Grad har bidraget til i hele Samfundets Interesse, at den danske Arbejder har kunnet holde Ryggen rank, har kunnet hævde sig økonomisk gennem navnlig de senere Aars svære Krisetider.

Det kunde være fristende i denne Forbindelse at gaa lidt dybere ind paa hele Beskæftigelsesproblemet i Henseende til de stadige Beklagelser over, at det er umuligt at faa den fornødne Arbejdskraft, specielt til Landbruget, paa samme Tid som der gaar Titusinder ledige, navnlig i Byerne. Jeg skal imidlertid afstaa herfra, idet denne Side af Beskæftigelsesproblemet har været berørt af flere af mine Partifæller her, bl. a.